

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. K.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 25. 7. 2022 č. j. MV-130242-2/OAM-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Tomáši Císařovi, advokátovi, sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, se přiznává odměna ve výši 12 342 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného usnesení žalovaného, kterým bylo podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále také „zákon o azylu“), zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že i pokud by nesplňoval podmínky udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, tak splňuje alespoň podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Domníval se, že není možné vyloučit, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo špatné zacházení v souvislosti s jeho politickým názorem a podáním žádosti o azyl v zahraničí. Žalovaný se touto otázkou údajně vůbec nezabýval, žalobce připustil, že tuto skutečnost neuvedl, ale žalovaný se tímto měl zabývat z úřední povinnosti.
3. V doplnění žaloby uvedl, že zákon o azylu stanoví, že žadatel musí být „*pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.*“ Žalobce měl za to, že správní orgány nehodnotily dostatečně jeho případ, když nevzaly v potaz jím tvrzené skutečnosti. Žalobce podotkl, že od jeho poslední žádosti se v jeho domovském státě podstatně změnila okolnost, kdy Bělorusko otevřeně podporuje ozbrojený konflikt na Ukrajině a v současné době dokonce začíná s mobilizací. Správní orgán k tomuto vůbec nepřihlédl, novými tvrzeními se nezabýval a bez dalšího řízení zastavil. Žalobce byl přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěné stavu věci. Žalobce zejména poukazoval na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“), v čemž spatřoval žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a stejně tak výroková část napadeného rozhodnutí nedostala požadavků na přesnost a určitost, přičemž i tato vada je způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Měl za to, že správní orgán byl přepjatě formalistický. Žalobce vznesl námitku vůči porušení § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť správní orgán nevycházel při rozhodování z dostatečně přesných a aktuálních informací. Informace, ze kterých správní orgán při posuzování žádosti žalobce vycházel, nelze považovat za dostatečně přesné pro zjištění stavu věci v souladu s ust. § 3 správního řádu tak, aby o relevanci takového zjištění nebyly důvodné pochybnosti. Uvedl, že přinejmenším od konání druhého pohovoru se nabízelo vyslechnout také matku žadatele. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný neprovedl velké množství důkazů, které žalobce sám obstaral.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v přezkoumávané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 7. 2022 žalobce předložil tvrzení neuváděná v žádostech předchozích. Poukazoval na válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskem, který probíhá od února 2022 a na svou obavu, že bude jako běloruský voják vyslán bojovat na Ukrajinu. Žalovaný tato jeho tvrzení nepominul a zabýval se jimi v potřebném rozsahu. Své stanovisko k nim formuloval na základě podkladových informací, jež jsou součástí správního spisu. Ani v žalobě žalobce nepředkládá žádné konkrétní materiály, jimiž by opodstatněnost závěrů vyslovených správním orgánem zpochybnil. Žalovaný nezpochybnil napjatost situace v Bělorusku v souvislosti s ozbrojeným konfliktem, který probíhá v sousední Ukrajině. Tvrzení žalobce ale nevyhodnotil jako dostatečný důvod, pro nějž by měla být jeho žádost opětovně posuzována. Poukázal na to, že sama běloruská armáda na zmíněném konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací neparticipuje. Ani obava z výkonu branné povinnosti nemohla být hodnocena jako dostatečný podnět k novému věcnému posouzení žádosti. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust.

§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 11. 2022 právní zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 7. 2022, podklady z předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany, informaci OAMP Bělorusko – Bezpečnostní a politická situace v zemi – stav červen 2022 ze dne 15. 7. 2022, informaci OAMP Bělorusko – Odvody a povinná vojenská služba ze dne 22. 7. 2022, žalobou napadené usnesení č. j. MV-130242-2/OAM-2022 ze dne 25. 7. 2022.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 19. 7. 2022 podal žalobce další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu z důvodu neklidné situace v Bělorusku, obává se odvedení do armády a nutnosti odejít do války na Ukrajinu. Bělorusko si rovněž vyžádalo jeho vydání na základě smyšlených důvodů, a pokud tam bude deportován, tak obdrží trest od deseti do patnácti let vězení.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu *podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.*
11. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu *další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.*
12. Soud považuje za nepochybné, že žalobce podal další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 7. 2022, v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany celkově. Podmínky přípustnosti další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovuje § 11a odst. 3 zákona o azylu. Aby byla další opakovaná žádost přípustná, musí být možné se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná

újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, v opačném případě ministerstvo řízení usnesením zastaví.

13. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ustanovení § 11a a násl. zohledňují situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Speciální postup pak upravuje odstavec 3 citovaného ustanovení, jež se užije v případě tzv. další opakované žádosti, tj. třetí a další v pořadí, podané po zamítnutí opakované žádosti. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jim cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví. Důvodová zpráva k novelizaci zákona uvádí, že: „Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“
14. Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42: „se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.“ V posuzovaném případě žalobce v původní žádosti o azyl ze dne 8. 10. 2018 uvedl, že se do vlasti nemůže vrátit, protože tam na něj čeká policie. Ve své opakované žádosti o udělení azylu ze dne 1. 7. 2020 sdělil, že žádá o mezinárodní ochranu proto, aby nebyl předán do Běloruska, kde by byl uvězněn. Obdobné důvody uvedl i ve své (již třetí) žádosti ze dne 19. 7. 2022, kdy doplnil, že došlo k válce s Ukrajinou a hrozí mu odvedení do armády.
15. Žalovaný provedl komparaci těchto důvodů, a byť výslovně necitoval, jakým způsobem žalobce argumentoval již v původní žádosti, z jeho odůvodnění je nepochybné, že se porovnáním azylových námitek zabýval. Shledal, že za nově nastalou skutečnost lze

považovat vypuknutí válečného konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskem, nicméně dospěl k závěru, že se nejedná o *podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a*. Neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, řízení dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje. Ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovaly možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými a ve válce mezi Ukrajinou a Ruskem nenalezl přímý dopad na žalobce, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení.

16. Městský soud k námitce žalobce ohledně možného odvedení do armády odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 135/2015 – 39, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu, by za určitých okolností mohla být významná z pohledu možného pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, který musí být vykládán v souladu s čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „nová kvalifikační směrnice“). Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) nové kvalifikační směrnice může být za pronásledování mimo jiné považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 této směrnice. Dále podle čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) nové kvalifikační směrnice mohou být za pronásledování obecně považována také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a také nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání [včetně případného takového nepřiměřeného trestání odepření výkonu vojenské služby z důvodu svědomí; k těmto otázkám viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24, a ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 – 36, oba dostupné na www.nssoud.cz, a v nich citovaný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 2. 2015 ve věci Shepherd, C-472/13, ECLI:EU:C:2015:117, zabývající se výkladem obdobných ustanovení předchozí kvalifikační směrnice, tj. čl. 9 odst. 2 písm. b), c) a e) směrnice Rady 2004/83/ES]. Žalobce ovšem ve smyslu citovaných rozhodnutí otázku svého možného povolání do armády nenamítal a ve své žalobě ji nespojoval s možnými důvody pronásledování. K uvedenému je však třeba podotknout, že dle zákona o azylu, v relevantním znění, se udělení doplňkové ochrany z důvodu vážného a individuálního ohrožení života nebo nedotknutelnosti v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu vztahuje výhradně na civilisty [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publikovaný pod č. 1840/2009 Sb. NSS, či výše citovaný rozsudek ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24, a rovněž současné znění § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu]. Zmíněné omezení rozsahu doplňkové ochrany je výrazem toho, že branná povinnost je

legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci tak nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.

17. Dále k těmto obavám žalobce z účasti v ozbrojeném konfliktu soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. března 2004 č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 či ze dne 7. srpna 2012 č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. června 2015 č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. února 2016 č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. dubna 2016 č. j. 2 Azs 67/201 - 24 či ze dne 25. května 2017 č. j. 10 Azs 79/2017 - 32).
18. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že se nelze s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma, již nebyl povinen posuzovat, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť toto posouzení již provedl v rámci řízení o první žádosti žalobce a druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Jinými slovy, je-li další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 - 27). Jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (humanitární azyl, doplňková ochrana), je tedy zcela irelevantní a mimoběžná. Žalobními námitkami ohledně špatného zacházení v souvislosti s jeho politickým názorem a podáním žádosti o azylu se soud více nezabýval, neboť tato tvrzení nelze považovat za nové skutečnosti a žalobce je mohl uvést již v předchozích řízeních o udělení mezinárodní ochrany, kde by se těmito tvrzeními musely správní orgány skutkově zabývat.
19. Zdejší soud se také neztotožnil s námitkou žalobce, že žalovaným nebyl zohledněn válečný konflikt na Ukrajině a mobilizace v Bělorusku. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný si obstaral informaci OAMP Bělorusko - Bezpečnostní a politická situace - stav červen 2022 a informaci OAMP Bělorusko - Odvody a povinná vojenská služba - stav červenec 2022, z těchto informací vyplývá, že Bělorusko není oficiálně ve válce s jiným státem, existuje sice napětí s ohledem na invazi Ruska na Ukrajinu a proběhlo několik vojenských cvičení v blízkosti hranic, ale je zřejmé, že se Bělorusko přímo vojensky nezapojilo do konfliktu na Ukrajině. Informace také neprokazují, že by došlo ke změnám v systému odvodů k povinné vojenské službě. Žalovaný se tedy situací v Bělorusku zabýval a zhodnotil, že Bělorusko není ve válečném konfliktu přímo vojensky zapojeno a také, že nedošlo ke změně poměrů v rámci odvodů a povinné vojenské služby, tudíž nic nepotvrzuje domněnky žalobce, že bude v případě návratu poslán do války. Žalovaný se tak dle zdejšího soudu dostatečně zabýval změnou situace v Bělorusku spojenou s vypuknutím konfliktu na Ukrajině.
20. Žalovaný správní orgán řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce a také stav v zemi jeho původu, přičemž nikterak nevybočil z mezí správního uvážení. Je třeba odmítnout, že by správní rozhodnutí neslo znaky libovůle či přepjatého formalismu. Správní orgán je povinen hodnotit zjištěný skutkový stav objektivně. Lze jen připomenout, že povinnost

žalovaného zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu, jak Nejvyšší správní soud konstatoval např. ve svém rozhodnutí ze dne 26. 2. 2004, čj. 5 Azs 50/2003 - 47.

21. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Bělorusku. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 7. 2022, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 7. 2022. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informace OAMP Bělorusko – Bezpečnostní a politická situace v zemi – stav červen 2022 ze dne 15. 7. 2022 a informace OAMP Bělorusko – Odvody a povinná vojenská služba ze dne 22. 7. 2022, které byly v době vydání napadeného rozhodnutí jen několik dnů staré. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 – 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 – 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.*“ Ve správním řízení ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Běloruské republice. Žalobce nadto ani neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nepřesnosti či neaktuálnosti v daných zprávách. Všechny zprávy obsažené ve spisovém materiálu se v zásadních otázkách týkajících se posuzovaného případu shodují a o jejich přesnosti tedy nelze pochybovat. Dané námitce tak soud nepřisvědčil.
22. V žalobě žalobce také namítal, že měl být proveden výslech jeho matky. Vzhledem k tomu, že z předchozích žádostí je zřejmé, že matka žalobce žije v Bělorusku, tak žalovaný nemohl k takovémuto výsledku přistoupit. Není ani zřejmé, co by měl žalovaný tímto výsledkem zjišťovat. Žalobce žádné důkazy správnímu orgánu nedodal, proto je správní orgán ani nemohl provést v průběhu řízení.
23. Namítal též vychýlení důkazního břemene v jeho neprospěch, s tímto však zdejší soud nesouhlasí, neboť žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu, dostatečně zjistil skutkový stav a žalobci pouze umožnil doložit doklady a podklady, které uzná za vhodné. Správní orgán vyšel zejména z žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z informací o Bělorusku. Nelze dospět k názoru, že by důkazní břemeno ohledně prokázání pravděpodobnosti existujícího nebezpečí v zemi původu převedl na žalobce, neboť žalovaný se s tvrzeními v rámci řízení vypořádal tak, že zde nebyla ani přiměřená pravděpodobnost takového nebezpečí.
24. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění,

neshledal důvodnými. Stejně tak žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
27. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Tomáš Císař, advokát, jemuž v souladu s ust. § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, použitým přiměřeně podle ust. § 64 s. ř. s., platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“], písemné podání [doplnění žaloby ze dne 21. 9. 2022 – ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání před soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tři úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 10 200 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 2 142 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 12 342 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Podle ust. § 32 odst. 7 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí nepřipustná.

Praha 22. listopadu 2022

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně